

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Valsts ieņēmumu dienests

Sagsøgt: SIA Latspas

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 29, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽¹⁾ af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at den metode, der er fastsat heri, ligeledes finder anvendelse i tilfælde, hvor indførslen af varer og disses overgang til frit forbrug på Fællesskabets toldområde er en følge af den omstændighed, at de importafgiftspligtige varer under transitproceduren ulovligt blev unddraget toldmyndighedernes overvågning, og at de ikke var solgt med det formål at blive indført på Fællesskabets toldområde, men med henblik på at blive udført fra dette område?
- 2) Skal udtrykket »i nævnte rækkefølge« i artikel 30, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, sammenholdt med retten til god forvaltning i artikel 41 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og i lyset af princippet om, at administrative retsakter skal begrundes, fortolkes således, at toldmyndigheden er forpligtet til i sin afgørelse at angive grunden til, at den har fundet, at metoderne til fastsættelse af toldværdien i forordningens artikel 29 og 30 ikke skulle finde anvendelse i det foreliggende tilfælde, og følgelig har fastslået, at metoden i forordningens artikel 31 skulle finde anvendelse?

⁽¹⁾ EFT L 302, s. 1.

Sag anlagt den 12. maj 2015 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-220/15)

(2015/C 228/09)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved D. Kukovec og A.C. Becker, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2007/23/EF ⁽¹⁾, idet den i Erste Verordnung zum Sprengstoffgesetz (første bekendtgørelse til loven om sprængstoffer, herefter »1. SprengV«) i tillæg til de i direktivet fastsatte krav har bestemt, at selv om pyrotekniske artikler tidligere har gennemgået en overensstemmelsesvurdering, skal proceduren i § 6, stk. 4, i 1. SprengV gennemføres forud for markedsføringen heraf, og at Bundesanstalt für Materialforschung und -prüfung (forbundskontoret for materialeforskning og -afprøvning) i henhold til § 6, stk. 4, femte punktum, i 1. SprengV er beføjet til at undersøge og i givet fald ændre vejledningerne til alle pyrotekniske artikler.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende søgsmål omhandler spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne også for så vidt angår varer, der i henhold til mærkningen med CE-mærket opfylder de væsentlige krav i direktivet, kan pålægge fabrikkerne og importørerne af pyrotekniske artikler som omhandlet i direktiv 2007/23/EF yderligere nationale krav til markedsføring af pyrotekniske artikler. I denne forbindelse opstiller den af Kommissionen anfægtede lovgivning ingen indholdsmæssige krav for disse varer, men fastsætter blot en yderligere procedure forud for markedsadgangen på sagsøgtets område.

Uanset om overensstemmelsen er blevet godtgjort, kræver sagsøgte nemlig, at alle pyrotekniske artikler som omhandlet i direktiv 2007/23/EF skal anmeldes til et ved lov fastsat forbundskontor, der udsteder et identifikationsnummer som bevis for anmeldelsen. Foruden en ikke-ubetydelig sagsbehandlingstid kan denne procedure bl.a. også indebære betaling af et behandlingsgebyr og indsendelse af prøveemner. Kommissionen anser kravet om en sådan procedure for at udgøre en tilsidesættelse af den i artikel 6 i direktiv 2007/23/EF sikrede frie varebevægelighed for alle de pyrotekniske artikler, som opfylder direktivets krav.

Vedtagelsen af direktiv 2013/29/EU⁽²⁾, hvorved direktiv 2007/23/EF ophæves med virkning fra den 1. juli 2015, har heller ikke ændret noget ved denne situation. For det første er den tidsperiode, som er afgørende for fastlæggelsen af, om der foreligger et traktatbrud, nemlig udløbet af den frist, der er nævnt i den begrundede udtalelse (i den foreliggende sag den 27.3.2014). For det andet indeholder artikel 4, stk. 1, i direktiv 2013/29/EU en med artikel 6, stk. 1, i direktiv 2007/23/EF identisk bestemmelse til sikring af den frie bevægelighed for alle de pyrotekniske artikler, som opfylder kravene i EU-retten.

Den tilsidesættelse, som sagsøgte foreholdes i den foreliggende sag, består i det væsentlige i en proceduremæssig betingelse for markedsføring af pyrotekniske artikler, der efter Kommissionens opfattelse ikke kan tillades, og som overskrider EU-rettens harmoniserede krav. Som et proceduremæssigt krav kan den anfægtede lovgivning ved første øjekast give indtryk af, at den kun i enkelte tilfælde bevirker en overskuelig forsinkelse af markedsføringen af disse varer. De faktiske følgevirkninger af denne lovgivning må imidlertid ikke undervurderes. Der skal i denne henseende for det første tages hensyn til den omstændighed, at sagsøgte er et af de største, afsætningsmarkeder for pyrotekniske artikler i det indre marked, hvis ikke det største. Det skal desuden bemærkes, at visse pyrotekniske artikler inden for sagsøgtens område kun kan sælges til forbrugerne én gang om året, og kun i en kort periode, hvorved den tidsmæssige dimension af denne markedsadgang er så meget desto vigtigere. Endelig skal der i denne henseende også tages hensyn til, at den i den foreliggende sag anfægtede lovgivning i henhold til national lov gennemføres af den samme myndighed, som også har kompetence til at foretage overensstemmelsesvurderingen som bemyndiget organ som omhandlet i direktiv 2007/23/EF. Kravet om en yderligere procedure i henhold til sagsøgtens nationale ret giver derfor denne myndighed en konkurrencemæssig fordel i forhold til andre medlemsstaters bemyndigede organer. Henset til disse praktiske følgevirkninger af den anfægtede lovgivning er der i den foreliggende sag på ingen måde blot tale om en principiel retlig vurdering af en hindring for erhvervsdrivende i at markedsføre produkter, som af et andet bemyndiget organ end det tyske allerede er blevet vurderet til at være i overensstemmelse med kravene i EU-retten.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/23/EF af 23.5.2007 om markedsføring af pyrotekniske artikler (EUT L 154, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12.6.2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning) (EUT L 178, s. 27).

Appel iværksat den 15. maj 2015 af Rose Vision, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 5. marts 2015 i sag T-45/13, Rose Vision y Sesefia mod Kommissionen

(Sag C-224/15 P)

(2015/C 228/10)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Rose Vision, S.L. (ved abogado J.J. Marín López)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen